

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 553/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a sudcu Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 2631/25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 173/2014 z 18. februára 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 173/2014 z 18. februára 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 173/2014 z 18. februára 2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 294,08 € (slovom dvestodevät'desiatštyri eur a osem centov) na účet advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 553/2017-11 z 12. septembra 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie časť sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 173/2014 z 18. februára 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Predmetom konania pred všeobecnými súdmi je rozhodovanie o žalobe sťažovateľky o náhradu škody, ktorá jej mala vzniknúť pri jej zastupovaní žalovaným v súdnom spore.

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10 C 185/2008-263 zo 16. januára 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) konanie o žalobe

sťažovateľky v časti zastavil, vo zvyšku jej žalobu zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 Co 347/12-282 zo 17. júna 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 20. novembra 2013 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) odmietol z dôvodu, že sťažovateľka podala dovolanie oneskorene, ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania všeobecných súdov.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručovaný na adresu jej sídla zapísanú v Obchodnom registri Slovenskej republiky (ďalej len „obchodný register“), na ktorej sa ho však nepodarilo doručiť. Keďže podľa vyjadrenia okresného súdu nebola známa iná adresa sťažovateľky, bolo v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potrebné považovať písomnosť za doručeníu po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu. Zásielka s rozsudkom krajského súdu bola okresnému súdu vrátená 1. augusta 2013, a teda podľa fikcie doručenia v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa považovala za doručeníu 5. augusta 2013. V tento deň teda rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť. Podľa názoru najvyššieho súdu okresný súd už následne nadbytočne doručoval rozsudok krajského súdu aj konateľovi sťažovateľky na jeho domácu adresu (29. októbra 2013), keďže táto skutočnosť nemohla mať na právoplatnosť rozsudku krajského súdu žiadny vplyv. Najvyšší súd v napadnutom uznesení ďalej uviedol, že sťažovateľka podala dovolanie proti rozsudku krajského súdu až 20. novembra 2013, teda zjavne po uplynutí jednomesačnej lehoty na podanie dovolania, ktorá jej uplynula 5. septembra 2013.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že okresnému súdu svojimi podaniami opakovane oznámila zmenu svojej korešpondenčnej adresy na „[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľka k tomuto dopĺňa, že okresný súd jej následne na uvedenú korešpondenčnú adresu písomnosti aj doručoval.

Sťažovateľka namieta, že ak ako právnická osoba okresnému súdu oznámila zmenu svojej korešpondenčnej adresy, nemohla v jej prípade nastať fikcia doručenia podľa § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože všeobecným súdom bola známa jej iná adresa, na ktorú sa mal doručovať aj rozsudok krajského súdu. Pochybenie pri doručovaní rozsudku krajského súdu sa okresný súd síce snažil napraviť jeho následným doručovaním na jej korešpondenčnú adresu, jeho postup však najvyšší súd nesprávne vyhodnotil ako nadbytočné doručovanie, ktoré nemá žiaden vplyv na to, kedy rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť.

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľky

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie požiadaval o vyjadrenie najvyšší súd, ktorému zaslal na tento účel sťažnosť sťažovateľky a uznesenie ústavného súdu o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v prípise č. k. KP 3/2017-67, ktorý bol ústavnému súdu doručený 29. novembra 2017, uviedol: „*Sťažovateľka je právnickou osobou, ktorej sa doručovalo v súlade s ustanovením § 48 ods. 1 OSP na adresu jej sídla zapísanú v obchodnom registri. Keďže iná adresa sťažovateľky súdu nebola známa uplatnila sa fikcia doručenia upravená v ustanovení § 48 ods. 2 OSP.*

Súdna prax je ustálená vo výklade inej adresy právnickej osoby ako zapísanej v obchodnom registri, pôjde napríklad o prípad, ak sa právnická osoba presťahovala na inú adresu a ešte nestihla vykonať zmenu v obchodnom registri. Za inú adresu sa však nepovažuje bydlisko konateľa právnickej osoby. Písomnosti, ktoré sú určené právnickej

osobe sa doručujú pracovníkom oprávneným za ňu písomnosti prijímať, a ak ich niet, tak tomu, kto je za právnickú osobu oprávnený konať. Vždy však na adresu sídla právnickej osoby, nie na adresu bydliska takejto osoby (napr. R 19/1998).

Keďže nemožno súhlasiť so závermi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky tejto sťažnosti nevyhovel.“

Najvyšší súd zároveň oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci sťažovateľky.

Ústavný súd následne zaslal vyjadrenie najvyššieho súdu sťažovateľke. Sťažovateľka iba v stručnosti uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v jej veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 209/2010).

Vo vzťahu k základnému právu na súdnu ochranu ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) uviedol, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Z uvedeného vyplýva, že všeobecný súd je povinný interpretovať a aplikovať ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov (v tomto prípade Občianskeho súdneho poriadku) v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 Občianskeho súdneho poriadku, tiež IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04).

Podstata tejto sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľky so spôsobom interpretácie a následnej aplikácie príslušných procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom, teda interpretácie a aplikácie jednoduchého práva všeobecným súdom.

Ústavný súd už judikoval, že aj nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom môže mať za následok porušenie základných práv a slobôd v prípade, ak všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, napr. z dôvodu prílišného formalizmu (m. m. I. ÚS 87/2014).

Z judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 224/2014, III. ÚS 95/2017) ďalej vyplýva, že v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli príslušné predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa v danej veci, viedol k porušeniu ústavy alebo príslušných medzinárodných zmlúv.

Ústavný súd tiež rozhodol (II. ÚS 109/02, I. ÚS 22/03, III. ÚS 209/05), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy), akými sú napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania a taktiež zákonné lehoty.

Pravidlá týkajúce sa lehôt stanovených na podanie opravného prostriedku majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (I. ÚS 4/00, II. ÚS 84/07, I. ÚS 118/07, tiež rozsudok vo veci Pérez De Rada Cavanilles proti Španielsku z 28. 10. 1998, sťažnosť č. 28090/95, bod 45).

Na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania (jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí) je zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh

týka, v sebe zahŕňa právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou súdu (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03).

Z uvedeného vyplýva, že výklad a aplikácia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ako aj ustanovení ďalších zákonných predpisov upravujúcich podmienky prístupu k súdnej ochrane) zo strany všeobecných súdov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (obdobne II. ÚS 174/04, III. ÚS 209/05).

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že pod jej inou adresou v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je potrebné rozumieť jej korešpondenčnú adresu, ktorú okresnému súdu oznámila a na ktorú jej okresný súd v rámci predmetného konania písomnosti doručoval. Najvyšší súd zastáva názor, že písomnosti, ktoré sú určené právnickej osobe, sa doručujú pracovníkom oprávneným za ňu písomnosti prijímať, a ak ich niet, tak tomu, kto je za právnickú osobu oprávnený konať, vždy však na adresu sídla právnickej osoby, nie na adresu bydliska takejto osoby. Tento právny záver je podľa najvyššieho súdu potrebné uplatniť aj na prípad sťažovateľky.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ústavnému súdu uviedla, že okresný súd jej písomnosti v rámci predmetného konania doručoval na ňou oznámenú korešpondenčnú adresu.

Ústavný súd si vyžiadal príslušný súdny spis a po jeho preskúmaní zistil, že sťažovateľka požiadala okresný súd podaniami, ktoré mu boli doručené 15. júna 2010, 7. novembra 2010, 4. januára 2011, 30. októbra 2011 a 20. novembra 2011, o doručovanie

k základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje dôsledné ústavnoprávne preskúmanie.

Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Účelom inštitútu náhradného doručenia vo všeobecnosti je odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám spôsobovať prieťahy v konaní alebo dokonca konanie zmariť. Správna aplikácia ustanovení upravujúcich náhradné doručenie je predpokladom správneho posúdenia plynutia odvolacích lehôt, ako aj správneho vyznačovania doložiek o právoplatnosti rozhodnutia, pričom iba riadne a predpisom vyhovujúce doručenie rozhodnutia má za následok, že odvolacia lehota začína plynúť osobe, ktorej je doručované (KERECMAN P.: Náhradné doručovanie právnickým osobám a fyzickým osobám oprávneným podnikat', Justičná revue 1/2004, s. 48).

Právna fikcia predstavuje právno-technický postup, pomocou ktorého sa považuje za existujúcu situácia, ktorá je zjavne v rozpore s realitou a ktorá dovoľuje, aby z nej boli vyvodené odlišné právne dôsledky ako tie, ktoré by plynuli iba z konštatovania faktu. Účelom fikcie v práve je posilniť právnu istotu (KNAPP, V. Teorie práva. Praha : C. H. BECK, 1995, s. 206). Právna fikcia ako nástroj odmietnutia reality právom je teda nástrojom výnimočným, striktne určeným pre naplnenie jedného z hlavných ústavných postulátov právneho poriadku v podmienkach právneho štátu (dosiahnutie právnej istoty). Aby mohla právna fikcia tento svoj účel naplniť, musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája. Ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, súd nie je oprávnený naplnenie fikcie konštatovať. V zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy možno štátnu moc uplatňovať len v prípadoch a stanovených medziach spôsobom, ktorý ustanoví zákon (m. m. I. ÚS 119/07, II. ÚS 65/2010, pozri tiež nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci II. ÚS 92/01).

Zákonným predpokladom naplnenia fikcie v zmysle citovaného § 48 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je skutočnosť, že (1) právnickej osobe nie je možné doručiť písomnosť na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri a zároveň že (2) jej iná adresa nie je súdu známa.

Sťažovateľka tvrdí, že všeobecným súdom bola známa jej iná adresa, zatiaľ čo najvyšší súd zastáva názor, že za inú adresu sa nepovažuje bydlisko konateľa právnickej osoby, ale vždy iba adresa jej sídla.

Ústavnému súdu je známy právny názor najvyššieho súdu (R 19/1998, podobne napr. 1 M Cdo 2/2010), podľa ktorého v prípade, keď nemožno doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, súd nemá povinnosť písomnosť doručovať na adresu osoby, ktorá je jej štatutárnym orgánom (konateľom).

Po preskúmaní okolností tohto prípadu ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu o tom, že na prípad sťažovateľky je potrebné aplikovať citovanú judikatúru, nemožno z ústavnoprávneho pohľadu akceptovať.

Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka okresný súd najmenej päťkrát požiadala, aby jej písomnosti doručoval na jej korešpondenčnú adresu, a tiež to, že okresný súd jej následne na základe týchto jej žiadostí doručil niektoré písomnosti na túto korešpondenčnú adresu. Preto v okolnostiach tejto veci neobstojí záver najvyššieho súdu, že všeobecným súdom nebola známa iná adresa sťažovateľky, keďže tá vyplývala nielen z jej opakovaných žiadostí, ale aj zo samotnej skutočnosti, že okresný súd jej niektoré písomnosti zasielal na korešpondenčnú adresu.

Ústavný súd upriamuje pozornosť na ďalšiu okolnosť tohto prípadu, a síce, že sťažovateľka ako právnická osoba požiadala všeobecné súdy o doručovanie písomností na jej korešpondenčnú adresu, ktorá sa v tomto prípade iba zhodovala (prekrývala) s adresou jej konateľa. V predmetnej veci nejde o situáciu, keď právnická osoba takúto

žiadosť všeobecnému súdu vôbec neadresuje a následne namieta, že všeobecný súd mal z vlastnej iniciatívy zisťovať adresu osoby oprávnenej konať za túto právnickú osobu, na ktorú by mal písomnosti adresované právnickej osobe doručovať. Naopak, sťažovateľka ako právnická osoba okresnému súdu oznámila svoju korešpondenčnú adresu, ktorá sa prekrývala s adresou jej konateľ'a a ktorá sa s ňou prekrývať vôbec nemusela. V tomto prípade teda zjavne nejde o následné nadbytočné doručovanie rozsudku krajského súdu na adresu konateľ'a sťažovateľky (porovnaj R 19/1998), ale o vopred vyžiadané doručovanie tohto rozsudku na korešpondenčnú adresu právnickej osoby.

Ďalšou dôležitou skutočnosťou je to, že u sťažovateľky nejde o prípad, keď právnická osoba bezdôvodne nepreberá zásielky s cieľom spôsobovať prierahy v konaní alebo dokonca s cieľom zmariť samotné konanie (k tomuto pozri aj dôvodovú správu k zákonu č. 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok a ktorým sa do tohto zákona zaviedlo ustanovenie § 48 ods. 2). Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že záujem sťažovateľky bol, aby tieto v jej právnej veci konali a rozhodli. Sťažovateľka si rozsudok krajského súdu, ktorého doručenie si vyžiadala na svoju korešpondenčnú adresu, na korešpondenčnej adrese prevzala a následne proti nemu podala opravný prostriedok (dovolanie).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom uznesení sú s ohľadom na okolnosti tohto prípadu poznačené takou mierou svojvôle a prílišného formalizmu, ktorá v zmysle už citovanej judikatúry opodstatňuje zásah zo strany ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší...

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o tom, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 173/2014 z 18. februára 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľky aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde najvyššiemu súdu na nové prejednanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Po zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude najvyšší súd povinný opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľke, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľka si uplatňuje úhradu za dva úkony právnej služby v roku 2015 (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za každý úkon uskutočnený v roku 2015 predstavuje 139,83 €, t. j. spolu 279,66 €, a spolu s režijným paušálom dvakrát po 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 296,44 €. Keďže sťažovateľka si pred ústavným súdom uplatnila náhradu trov konania v celkovej výške 294,08 eur, ústavný súd jej priznal náhradu trov konania v tejto sume. Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2018